

Liever bij mij...

Samengesteld door Irene van Wesel

Fragmenten uit:

Liever bij mij...

Informatie over de publicatie:

Copyright 2015: Tekst & Inzicht

Samengesteld door: Irene van Wesel

Vormgeving: Clarissa de Jong

Cover: Judith Schaafstra

Illustraties: Anne Wolfs

ISBN: 978-90-823279-2-2

Druk en bindwerk: New Energy

Pagina's: 368

Prijs: € 17,50

www.kusjeindewind.com

Over de bundel

Dit e-book bevat **fragmenten** van verhalen uit de bundel *Liever bij mij...* en dient ter informatie aan pers en andere geïnteresseerden, zoals professionals in de zorg, uitvaartcentra en boekhandels.

Daarnaast is deze digitale uitgave samengesteld als impressie van de bundel voor lotgenoten, hun omgeving en andere lezers.

Waar worstelen ouders die een kindje verloren hebben mee in de maanden na het overlijden?

Liever bij mij... beoogt de rouw om een overleden kindje, tijdens of na de zwangerschap, bloot te leggen in al haar facetten.

Wat gebeurt er met je wanneer je te horen krijgt dat je kindje niet meer leeft of niet levensvatbaar is?

Hoe nemen ouders afscheid van hun kind?

Op welke manier kijken zij later terug op de zwangerschap, de gebeurtenissen daaromheen en mogelijke voorgevoelens?

Welk verschil is er in de beleving van rouw tussen vaders en moeders?

Wanneer de afweging tot afbreken of uitdragen zich aandient, hoe maken zij die keuze dan en welke gevolgen heeft dat voor de toekomst?

Wat betekent het voor je relatie wanneer je een kind verliest?

Hoe ervaren ouders een nieuwe zwangerschap en de geboorte van nieuw leven?

Op welke manier nemen zij hun kindje mee in het leven en blijven zij betekenis geven aan de band tussen ouder en kind in de jaren na het verlies?

Liever bij mij... laat papa's en mama's een antwoord geven op deze en nog zoveel meer vragen die spelen rondom het verlies van hun kind.

Alle Nederlandse en Belgische ouders die meeschreven kregen daarom volop de ruimte te vertellen over de gebeurtenissen, emoties en andere elementen die voor hen van waarde zijn in het doorleven van het rouwproces.

Hiermee is een rijke verzameling aan intieme verhalen ontstaan, die grensverleggend poogt te zijn op het gebied van steun, herkenning en informatie na babysterfte.

Meer informatie of de bundel bestellen?
Zie www.kusjeindewind.com
Of neem contact op via
irenevanwese@gmail.com / 06-45618819

King of our hearts

Stefanie Ramos

“Met je speentje in mijn hand loop ik naar je toe. De zwaarste voetstappen van mijn leven. Elke voetstap voel ik tot de dag van vandaag doordringen tot de kern van mijn ziel. De weg van leven naar dood.

Ik zie dat het niet goed gaat met je, je ligt raar. Ik hoor je een eng geluid maken en begin heel hard te gillen. Ik til je op en je slappe lichaampje hangt los in mijn armen. Ik roep papa en hij begint gelijk met reanimeren, beneden op de bank. Ik bel 112, maar ons complex is een doolhof en papa hoort dat de mevrouw aan de lijn me niet begrijpt.

Onze wereld stort in.
Ons dappere mannetje,
onze vechter, onze King
Kane is er niet meer.

Terwijl ik aan de telefoon blijf rent papa naar beneden met je. Beneden bij het trappenhuis, onder ons balkon, stoppen twee politiewagens. Ze nemen je uit papa's armen en papa zakt naast je op de stoep in elkaar. Ambulances, traumahelikopter, de artsen springen eruit en nemen de reanimatie over. Al reanimerend stappen ze in de ambulance.

Wij gaan in de politieauto achter je aan. Aangekomen in het ziekenhuis, op de gang van de spoedeisende hulp, worden we op afstand gehouden. Zittend op de koude vloer horen we de cardioloog haar team vragen: “Iemand nog opties?” Schreeuwend en smekend gillen we dat ze moeten doorgaan, maar het is te laat. Jij bent niet langer bij ons.”

Lief mooi puur klein - Valentijn

Reni de Bie

“In een situatie als deze kom je als ouders voor een onmogelijke keuze te staan: de zwangerschap afbreken of uitdragen. Valentijn* heeft mij geleerd hoe belangrijk het is om hierbij te luisteren naar wat je gevoel je vertelt.

Welke beslissing je uiteindelijk

Ook neemt, je doet het uit liefde voor je kind. Voor mij en Valentijn* was het op deze intense manier samen bewandelen van deze weg de enige juiste keuze.

Net nadat ik mijn keuze had gemaakt om de zwangerschap uit te dragen, zei een arts tegen mij:

“Je hebt je kindje drie maanden meer leven gegeven, niet meer, niet minder.” Deze woorden heb ik nooit begrepen. Ik heb hem zoveel meer gegeven.

(...) Ik heb Valentijn* volwaardig, volgroeid en compleet kunnen verwelkomen op deze wereld. Mijn manier om hem te laten weten dat hij zo welkom was, in al zijn puurheid. Zijn bolle wangen en tevreden gezichtje hebben mij laten zien dat het zo goed was.

Ondanks de grote omvang van het verdriet voel ik dat de liefde en blijdschap dat Valentijn* in mijn leven is gekomen langzaam de boventoon gaat voeren. Door dit te voelen, voor hem te lachen en voor hem te leven geef ik zijn korte leventje steeds meer zin en betekenis.”

Eva, jij hoort er altijd bij
Gonda van Rijsbergen - Borsboom

“Na de geboorte van Eva durfde ik moeilijk naar buiten te gaan. (...) De simpelste taken waren voor mij te moeilijk. In mijn hoofd was er kortsluiting ontstaan. Beetje bij beetje probeerde ik opnieuw op te starten door kleine contactjes weer aan te sluiten.

“Je bent geen moeder,”
werd er gezegd toen ik
Eva had gekregen. Die
woorden sneden door
mijn ziel.

Ik werd boos en verdrietig tegelijk. Wat! Ik geen moeder? Ik heb toch eindelijk mijn kindje gekregen?! Mijn kind bestaat en ze heeft een naam: Eva. Ik had het gevoel alsof ze niet erkend werd. Voor de buitenwereld leek ik misschien geen moeder.

Mensen zagen mij niet met een kinderwagen lopen. Ik liep ook niet met een kindje aan mijn hand. Mijn moedergevoelens kon ik niet kwijt, terwijl mijn hele lijf en hart zich moeder voelde. Ik voelde mij zo alleen.”

KAAT*

Sarah Feyaerts

“We zijn thuis. Op 29 december werd Mil gezond geboren. Ik ben zó verliefd op hem, loop over van gevoelens van geluk en dankbaarheid.

Ik besef nauwelijks dat hij werkelijk hier bij ons is. Mil is hemelsmooi. Hij kijkt zo doordringend naar me. Het is alsof Kaat met hem meekijkt. Dan smelt mijn hart.

De realiteit dringt ook wel door. De ontlading van negen maanden stress en spanning. De confrontatie met Mil, een pracht van een jongen.

Een nieuw leven, niet dat van Kaat. Het harde besef, opnieuw, dat Kaat er nooit zal zijn.”

Hoe jouw geboorte een afscheid werd

Larissa van Tuijl

“Ik dacht dat het niet meer zou komen, maar vier dagen nadat we afscheid hadden genomen van Femke* kwam mijn borstvoeding op gang. Ik had er medicijnen voor kunnen krijgen, maar een van de bijwerkingen was dat je hier duizelig, misselijk en neerslachtig van kon worden.

Ik had de dagen met Femke* heel bewust mee willen maken en deze dus niet genomen. Nu twijfelde ik of ik ze niet toch moest nemen. Op het moment dat ik de telefoon pakte bedacht ik me.

Mijn lijf liet me weten dat het op alle mogelijk manieren klaar was voor de komst van Femke*.

Ik besloot de borstvoeding gewoon te laten komen en over te laten gaan als het ophield. Het hoorde erbij en het was iets dat door Femke* gebeurde. Een van de weinige dingen die op dat moment getuigden van de aanwezigheid van Femke*.

Ik was er zelfs blij mee, ook al had ik geen kindje om het aan te geven. Het was nog even ‘iets’, tussen Femke* en mij.”

Liefde, kracht en kwetsbaarheid

Irene Otto

“Dat neemt niet weg dat ik het moeilijk vind dat mijn zoon geen grote broer wordt.

Tenminste... niet zichtbaar voor de buitenwereld. Nog steeds kan ik me er soms schuldig over voelen dat wij dat besloten hebben en hij daar ook mee moet leren leven.

Ook naar mijn man voel ik me schuldig, het blijft heel moeilijk voor me dat ik hem niet nog een kindje kan geven. Dat doet me nu nog steeds pijn. Ook al weet ik met mijn hoofd dat ik daar niets aan kan doen, toch voelt het als falen.

Jaren later leer ik dat je je vaak schuldig voelt naar degenen die je het meest nabij, het meest lief zijn.

Dat helpt me het schuldgevoel te aanvaarden. Ik kan nu zien dat dat hoort bij mijn rouw om het verlies van mijn ongekende kindjes, dat dat onderdeel is van mijn leven.”

Zie de wij in ons
Dewhi en Patrick Malinka

“Rouw kent
geen einde.
Waar liefde is,
zal het er
altijd zijn en
blijven

(...) Alleen, zo denken wij, leer je steeds beter om met rouw om te gaan. Langzaamaan kwamen er weer momenten dat we konden lachen en oprecht konden genieten.

Op dat moment waren we blij dat dit er was, maar tegelijk voelden we ons schuldig. Mag dit wel? Mogen we ons zo wel voelen? We zijn een kind verloren... Moeten we niet alleen verdrietig zijn? Natuurlijk mogen wij ook blij zijn.

Dat zagen wij ook terug in onze kinderen. Kinderen rouwen op een hele natuurlijke manier. Zij huilen en praten erover, maar daarna gaan ze weer door met hun spel en zo wisselen zij dit af.”

Rubens beschermengeltje Lieke*

Marleen

“Als we thuis zijn is Ruben moe. We zitten samen op de bank een boekje te lezen. De zon schijnt door het raam, op ons. En Ruben valt in slaap op mijn schoot.

Ruben, die een grotere steun voor me is geweest dan hij ooit zal begrijpen. Ik geniet van het moment. Ik geniet van mijn geweldige zoon. Die gelukkig nog te jong is om echte herinneringen aan deze periode van pijn en verdriet over te houden, al zal hij waarschijnlijk het gevoel van afscheid en verlies de rest van zijn leven overal herkennen en oppikken.

Ik zit met Ruben op schoot en denk aan Lieke*.

Ze was nog niet toe aan het leven op aarde. Ze wilde zelf graag terug. Ik realiseer me dat ik haar moet loslaten. Dat ik dat al heb gedaan tijdens haar laatste adem, in onze armen, toen ik zei dat het goed was. Dat ze lekker moest gaan slapen.

Tranen vloeien en ik denk voor het eerst; 'het is goed zo.' Niet voor mij, niet voor Peter of voor Ruben. Maar het is goed zo voor Lieke*.”

Chloë, ons kleine prinsesje

Maureen Rutten-Willems

“Soms slaat het nog in als een bom. Wij hebben ons kindje verloren. We zijn onzichtbare ouders... Voor mij voelt het niet als ‘het een plekje geven,’ maar het slijt wel, het scherpe randje gaat ervan af.

Je kind verliezen, is je toekomst verliezen. Iets waar je mee moet leren leven, maar wat je ook je hele leven bij je draagt. Er mist iets, er zal altijd iets missen. Het had zo anders moeten zijn.

In het begin had ik niet gedacht dat ik er zo mee om zou kunnen gaan, dat ik de kracht en motivatie zou hebben. Het heeft ook de band tussen Pieter en mij sterker gemaakt.

Chloë's leven omvat zoveel meer dan de drie dagen die ze bij ons was. Hoe zwaar en heftig, hoe mooi en speciaal. Ik had het voor geen goud willen missen...

Haar naam en herinnering blijven we benoemen. Altijd en overal.”

Onze Trots Joppe*

Jan & Jessica

“Het pijnlijkste moment uit mijn leven. Het moment dat ik mijn vriendin, die jaren naar het krijgen van een kind toegeleefd had, mocht voorstellen aan haar overleden zoon.”

Jessica:

“Toen ik de kamer binnen kwam zag ik Jan zitten met Joppe op de arm. Mijn eerste gedachte was: ‘Maar hij is toch dood?’ Jan stond op met Joppe en zei met betraande ogen: ‘Hij is zo mooi,’ en vroeg vervolgens of ik hem vast wilde houden. Maar dat wilde ik niet, waarom weet ik nog steeds niet goed. Misschien was het wel angst voor de werkelijkheid. Dat het toch echt zo was dat onze Joppe het niet gehaald had.”

Jan:

“Dit had het mooiste moment van ons leven moeten zijn, maar het is een dieptepunt geworden. Een anticlimax van de bovenste plank. Haar eerste reactie was even onbegrijpelijk als onvergetelijk. ‘Sorry,’ zei ze verontschuldigend tegen mij. Alsof zij er ook maar iets aan kon doen.”

Leven met gemis

Patricia van Beek

“Ik weet niet meer hoe lang het duurt voordat de arts zegt: “We wachten nog één keer op de bloedsuitslagen en daarna stoppen we ermee.” Ik weet alleen dat ik hard roep dat hij moet blijven doorademen.

Geen idee heb ik, dat dat niet het probleem is. En dan wordt hij in mijn armen gelegd. Zijn hart klopt nog twee keer per minuut, wordt er verteld. Ik weet nog dat ik dacht: ‘Oh, dan is er toch nog hoop.’

Zoveel angst heb ik al die dagen gevoeld en nu voel ik rust. Ik kan eindelijk mijn mannetje vasthouden, ik kan hem knuffelen en hem tegen me aan houden.

Met zijn dood komt er een eind aan de angst en aan de onzekerheid. Er is nu alleen nog plaats voor intens verdriet.”

Uit liefde geboren

Luc & Shirley

Ik dacht nog:
'Zoals jij hier nu
ligt, zo hebben wij
ons de afgelopen
weken ook gevoeld.'

“Wat een klein, maar helemaal volmaakt, mannetje werd er op mijn borst gelegd! Zijn beentjes lagen omhoog omdat hij al weken zo in mijn buik had gelegen. Zijn linker handje lag onder zijn wangetje. Heel bedenkelijk leek het.

Alle angsten, dat ik ons kindje niet mooi zou vinden of dat ik ervan zou schrikken hoe hij eruit zou zien met deze zwangerschapsduur, waren direct verdwenen. Wat waren we trots! Op dat moment zat ik in een soort van roes.

Huilen kon ik niet en ook besepte ik niet dat ons kindje was overleden. Ik zag hem als een kindje zoals elk ander, dat lekker bij mij lag te slapen. Hij was alleen wat kleiner dan andere kindjes.”

Wel moeder, geen mama

Susan Plaizier

Ik ben vijf keer moeder geworden en mag twee keer mama zijn.

“Dr. Duvkot kwam die middag ook nog langs. Hij zat aan het einde van mijn bed en wist niet wat hij moest zeggen. Hij zei niet te weten wat er mis was gegaan. Op dat moment zat er geen arts, maar een mens aan het einde van mijn bed.

Ook Joyce (Susans derde overleden kindje) kreeg de kleine kleertjes van het ziekenhuis aan. Gek genoeg went het gevoel van afscheid nemen. Dit klinkt heel kil, maar zo heb ik het ervaren.

Het gevoel van verdriet en verslagenheid is zo'n deel van je geworden dat je er niet bang meer voor bent.

Verskillende verpleegkundigen kwamen langs om ons te condoleren. (...) Eentje zei zelfs: “Als je dan iemand de schuld wilt geven, geef ons dan maar de schuld.” Maar dat kon ik niet, want ondanks al het verdriet dat we hebben gehad, hebben we ons daar heel welkom gevoeld en veel steun gehad aan iedereen.”

Don't give up the fight

Monique van Griensven

“Onze kanjer waar we zo naar hadden uitgekeken, samen met zijn zusje. Nooit zouden we weten hoe hij zou worden, hoe hij zou zijn. Tegelijkertijd gingen onze gevoelens ook naar onze andere kleine kanjer. Onze dochter. Hoe ging het met haar?”

Die dag en die dagen erna waren vreemd. We hadden zoveel verdriet om het verlies, maar ergens ook nog hoop voor ons andere kindje.

Vanaf dat moment zijn we ze ook beiden echt bij hun naam gaan noemen. Gewoon, als we samen waren. Tygo* en Feline. Dat Tygo de strijd had opgegeven, gaf volgens de artsen, hoe cru ook, meer kansen voor Feline. (...)

Maar hoe moeilijk was het... hoe moeilijk was het te voelen. Wat moest ik voelen, wat werd er van me verwacht te voelen? Verdriet en hoop, twee gevoelens die haast niet samen gaan. Maar elkaar toch weten te versterken.”

We waren iets verloren. Iets dat we nog niet hadden mogen leren kennen. Iets wat we nog niet aan hadden mogen raken. Iets dat nog niet had kunnen zijn. Iets... Nee, niet iets... onze zoon.

Yenthe Elise van der Meer

Jeannette van der Meer

“Terwijl ik van het bevallingsbed naar het verrijdbare bed wordt geholpen krijg ik ontzettende buikpijn. Dwars door de ruggenprik heen. Half op het bed liggend is het rennen geblazen naar de operatiekamer.

Mijn baarmoeder is
gescheurd... Ik weet er
niet veel meer van,
maar ik heb wel in de
gaten dat er iets niet
goed is.

Ik laat het allemaal over me heen komen, ben alleen bang dat het mis zal gaan met Yenthe. Ik hoop dat het gauw achter de rug is en we haar in onze armen kunnen sluiten.

Ik zie de bezorgde gezichten om mee heen, en zoek naar heit (Fries voor papa). We maken even oogcontact, heit vindt het ook spannend, dat zie ik in zijn ogen (...)

Binnen no time lig ik op de operatiekamer en wordt ons meisje geboren. Even is het stil en dan horen we een klein kreetje. Daar is ze dan, Yenthe Elise. 3930 gram en 52 cm! Een beste dame, en wat lijkt ze op haar broer Hidde! Maar wat heeft ze het ook moeilijk gehad in mijn buik...”

Welkom in de bergen

De ouders van Rosa Fenna Madelaine

“We hebben een kwartier staan huilen in de gang. Het is niet waar! Het kan niet waar zijn? En toch wisten we wel beter. Haar vriend maakte mooie foto’s van ons samen. Weliswaar in de huiskamer, want tijd om naar het strand te gaan hadden we niet.

We sloegen de armen om elkaar heen. Ik keek haar aan en vroeg verlegen of ik mijn handen wel op haar buik mocht doen. Ze begon te huilen en zei: “Ja natuurlijk.” Vervolgens keek ze mij weer aan en vroeg of zij haar handen ook wel op mijn buik mocht leggen. Ik was hierdoor erg emotioneel en geraakt.

De foto’s spreken boekdelen voor ons. Zo’n bijzonder moment.”

Ik mijn handen op haar buik, op haar levende kindje. Maar zij ook haar handen op mijn buik, op een buik waarin het kindje niet meer leefde.

Valentijnsdag 2013

Barbara

“En toen volgde na een rusteloze nacht de volgende ochtend, ik mocht naar huis. Daar ging ik dan, in dezelfde kleding waar ik vol verwachting in gearriveerd was in het ziekenhuis.

Met twee tassen vol onaangeroerde spullen, met een lege buik en bovenal met lege armen. Maar met een hart vol liefde voor mijn dochter die ik daar achter liet.

Zij zou worden opgehaald door de uitvaartverzorger. Omdat ik alleen ben heb ik er toen voor gekozen om haar niet mee naar huis te nemen, ik was bang dat ik dat niet aan zou kunnen. Bang om 's nachts met haar alleen te zijn en niet te willen slapen omdat ik dan alleen maar bij haar zou willen zijn en naar haar zou willen kijken, of om misschien zelf ook niet meer verder te willen zonder haar. Achteraf had ik dit misschien toch liever wel gedaan, dan was Faye even thuis geweest in het kamertje dat op haar stond te wachten.”

Siebe, ons bijzonder zoontje...

Natalie Gevers

“We kregen een hele hoop aan informatie en moesten allemaal dingen gaan beslissen waarover we nog nooit eerder hadden nagedacht. (...)

De sociaal assistente lichtte ons in over het ‘geboorteregisterverhaal’. In plaats van een akte van geboorte kregen wij een akte met de vermelding: ‘levenloos geboren’. Daardoor kon Siebe niet in het geboorteregister vermeld worden, maar enkel in het sterfteregister. En bovendien zónder familienaam en enkel met de vermelding ‘zoon van Natalie Gevers’.

We hadden hem in onze armen gehad, ik was van hem bevallen, hij had een naam en was een volmaakt jongetje dat veertig weken in mijn buik geleefd had. Maar voor de gemeente had hij dus nooit bestaan?!

Waarom mocht onze kleine man niet in het geboorteregister? Hij was er toch ook?

Tot op de dag van vandaag maakt ons dat nog steeds enorm boos. Werd ons dan nog niet genoeg onrecht aangedaan?”

Tussen jou en mij, de herinnering aan later
Tamara de Bruijne- van der Kelen

Er zijn er maar
weinig die ook
daadwerkelijk
na al die jaren
nog denken aan
haar dagen,
haar naam
noemen en
laten blijken dat
ze er nog bij
hoort.

“Op de dag dat ik uitgerekend was, was mijn dochter dood en verdwenen. We gingen naar de zeedijk en hebben een wensballon opgelaten. Ik voelde me leeg, maar tegelijk nog vol herinneringen.

Het echte leven weer oppakken, maar wat was mijn echte leven nog? De brievenbus lag vol kaarten. De eerste allemaal mooi roze met gelukwensen en lachende baby's. Gevolgd door kaarten met grijze randen en kleurloze bloemen. Mensen die beloven er voor je te zijn, maar waarvan er maar zo weinig het ook echt meenden.

Misschien denken de mensen na al die jaren dat het gemis minder wordt. Nu ik twee gezonde kinderen heb, ik minder met Britt bezig ben. Dat kun je pas weten als je het zelf meemaakt. Het gemis wordt niet minder. Soms zelfs meer, maar de tijd leert je jezelf te wapenen tegen die pijn. Is dat dan misschien dat plekje vinden waar iedereen het over heeft?”

Onze trots, Rimke*

Egbert & Diana Verkooijen

“Wat als we anders hadden besloten... Die gedachte zal ik altijd in mijn achterhoofd houden omdat we de keuze moesten maken. Toch ga ik dan terug naar de redenen waarom we deze keuze gemaakt hebben.

Uiteindelijk komt het erop neer dat we deze last nooit op de schouders van een onschuldig kind

mochten leggen. Het is onze taak als ouders om haar te beschermen tegen narigheden en onnodige pijn. Dat is onze taak en dat hebben we met pijn in ons hart gedaan. Een betere keus hadden we niet kunnen maken voor haar, voor ons lief meisje Rimke.”

Als ouders gaat het welzijn van je kind voor alles, ook voor jezelf.

Onze engel Lewi

Daphne Neutelings

Het voelt
alsof ik
mijn kind
heb
vermoord.

“De dagen sluipen voorbij. Ik huil, schreeuw, slaap, staar voor me uit, word weer boos, kan Seth niet verdragen, denk dat iedereen tegen me is en dan voornamelijk dat ene gevoel dat me iedere dag weer bekruipt... Ik krijg steeds meer spijt van de afbreking.

En zo komt het eerste gesprek met de psychologe in het ziekenhuis. (...)

In de week van 20 februari pak ik het werken weer op, maar dat loopt uit op niets. Ik kan het gewoon niet aan. Mensen vragen steeds hoe mijn zwangerschap is verlopen. Als ik hen dan vertel dat ik mijn zwangerschap heb afgebroken, zien de meesten dit als een miskraam.

Het doet pijn, zoveel pijn dat het niet te dragen is. Ik slaap niet, al dagen niet. Ik ben zo moe. Van de huisarts krijg ik slaaptabletten en die werken redelijk. Maar overdag merk ik dat ik het allemaal niet aankan. Ik heb een te hoge muur opgebouwd om me heen en die moet ik nu steen voor steen gaan afbreken.

Iedere dag hoor ik: “Je moet het een plekje gaan geven want je gaat hier aan onderdoor.” En wie vertelt mij waar dit plekje is?”

Engel van mijn Hart

Sanne Jennen-de Keijzer

“Sommige mensen schrikken wanneer ze me zien en anderen zeggen er, misschien expres, niets over. En ik... ik vind alles maar logisch. Want het valt ook niet mee om iets te zeggen, het is heel erg om zoiets mee te maken.

Totdat er tegen mij wordt gezegd dat wij onze dochter zijn verloren, dat wij het ergste hebben meegemaakt, en nog steeds meemaken, wat een mens kan meemaken in zijn leven.

Je eigen kind verliezen. En dat het, ook al is het voor sommige mensen moeilijk om iets te zeggen, voor ons het aller moeilijkst is. (...)

Ik vond het voor alles en iedereen verschrikkelijk, zolang ik maar niet voor mijzelf hoefde te voelen hoe verschrikkelijk het was. Dat is dat beschermmechanisme.

Ik ging door, ik zei tegen iedereen maar dat het goed ging, zolang ik die ander maar geen verdriet deed door te zeggen dat het niet zo goed ging. Het heeft echt een tijd geduurd om te voelen, om het verdriet toe te laten. Maar ik ben er wel van overtuigd dat dit me door de eerste periode heeft geholpen.”

Uit het dagboek van mama...

Hannelore Waelès

Wat moeten
we beslissen?
Moeten we
een kleine
kans met
grote risico's
ook grijpen of
moeten we je
loslaten?

“Dag lieve schat van me, dag lieve Vlinder, Nachtvlinder! Wat fladder je 's nachts nogal rond in mama's buik! (...) Mama geniet ervan. Het zijn mooie momenten voor ons alleen, van ons alleen. We hoeven het met niemand te delen. Heerlijk. Iedereen slaapt, behalve jij en ik. Soms vraag ik me af of je iets wil zeggen? Of je ons een tip wil geven?”

Mama is bang voor het lijden dat je hoe dan ook zal meemaken. Voor de pijn die je zal hebben. Tekent een moeilijke start jou voor de rest van je leven?

Ik zou niets liever willen dan je geboren laten worden in de warmte en gezelligheid van ons gezin. Zonder toeters en bellen. Zonder dat ze meteen met vijf man op je af vliegen. Dat je op z'n minst heel even kan bekomen van je geboorte. Feit is dat dat enkel een droom is. Dromen zijn bedrog.

Buiten mama's veilige buik zal de wereld heel hard voor je zijn.”

Twee volmaakte engelenmeisjes

Cindy Alaerts (Babbe)

“Op 19 december, in de eerste winterkou, gingen we naar het ziekenhuis. We kregen een kamer beneden, in het bevallingskwartier. Maar wel een beetje aan de zijkant. Toch hoorde ik de andere vrouwen bevallen en de baby’s huilen.

Ik probeerde me hiervoor af te sluiten, het niet te horen. Maar dat lukte me niet. Het deed me pijn, ik werd misselijk van verdriet als ik een mama hoorde huilen van blijdschap als ze bevallen was.”

Mijn maag draaide zich om als een kersvers geboren baby'tje schreeuwend de wereld aanschouwde, want ik wist dat mijn baby'tjes straks niet zouden huilen.

Liefde is voor altijd

Myrthe Habets-te Winkel

“Vijf weken na de geboorte van Sophie* kunnen we haar as ophalen bij het crematorium. Nerveus en met een brok in mijn keel loop ik samen met Jule over het kiezelpad.

Binnen worden we ontvangen door dezelfde mevrouw aan wie ik vijf weken geleden onze dochter moest afgeven. Na het regelen van al het papierwerk gaat ze Sophie* halen. Ze komt terug de kamer in met een lichtblauw blikje met vlindertjes erop.

Er zitten twee kleine roze zakjes met as in. Ik voel me opgelucht zodra ik het blikje in mijn handen heb. De gedachte dat ze daar al die weken op een plank heeft gestaan, tussen allemaal vreemden, vind ik vreselijk.

Eindelijk kunnen we ons meisje mee naar huis nemen.

Sophie* is nu waar ze hoort te zijn, thuis bij haar papa en mama. En ze zal ook altijd bij ons blijven. We hebben besloten dat wanneer wij komen te overlijden haar as met ons mee gaat.”

Tussen zonneshijn en regenboog

Brenda Kapiteijn

“Het afgeven van Luca’s mandje aan Marcel, die hem in zijn grafje legt, is het zwaarste dat ik ooit heb gedaan; zwaarder dan de bevalling. Dit voelt pas als het definitieve afscheid. Nooit meer naar hem kunnen kijken...

Tijdens de afscheidsdienst in de kerk wil ik zijn mandje ook niet op een tafeltje zetten, maar houd ik het zoveel mogelijk op schoot om door de rietstengeltjes nog naar hem te kunnen kijken.

De eerste keer dat het regent, wil ik zo graag even een paraplu boven zijn grafje houden, zodat hij niet nat wordt, en bij de eerste kou een dekentje, zodat hij het niet koud krijgt.

Het weglopen van de begraafplaats en Luca daar alleen achterlaten is verschrikkelijk. Ik heb zo vaak uit het slaapkamerraam gestaard in de richting van zijn laatste rustplaats.

Het verlangen naar hem is zo sterk.”

Thomas
Joanie Dijkman

“We vertellen Isabella een beetje, maar ik hik enorm tegen het grote verdriet aan dat ik met haar moet delen. Ze merkt het al, ik kan het niet verstoppen. Maar alles in me protesteert, dat ik dit mijn meisje aan moet doen.

Ik heb geen keus, ik kan niet anders. Zodra ze iets over de baby zegt grijp ik dat moment aan om tegen haar te zeggen dat de baby morgen uit mama's buik zal komen (al weet ik zelfs dat niet helemaal zeker), maar dat zijn hartje het niet doet.

Deze baby doet het niet. Zijn oogjes kunnen niet open en hij kan niet met zijn mondje drinken zoals Isabella dat deed toen ze uit mama's buik kwam.

Isabella aait over mijn wang en zegt:
“Geeft niet mama, geeft niet. Niet huilen.”

En dat is verdrietiger dan de hele dag tot dan toe. Dat mijn meisje mij moet troosten in plaats van andersom. Dat ik mijn beide kindjes niet heb kunnen beschermen tegen pijn en verdriet.”

Mijn meisje, mijn geschenk

Marieke de Ridder

Ik heb haar
gevraagd om goed
voor ons meisje te
zorgen en om lief
voor haar te zijn.

Niet anders dan dat
iedere andere
moeder had gedaan
of had gezegd als
haar kindje werd
opgehaald voor een
operatie.

“De volgende ochtend werd Fem opgehaald voor de obductie. Ik vond het hartverscheurend om haar mee te geven en had haar het liefste zelf gebracht. De verpleegkundige die haar meenam was ontzettend lief.

Toen ze terugkwam zag ze er anders uit. Mooier, maar tegelijkertijd ook harder en kouder. Er werd ons uitgelegd dat dit kwam doordat ze in de koeling had gelegen. Ik was blij en dankbaar dat ze zo goed voor haar hadden gezorgd. Waar je als moeder al niet blij van kunt worden. Maar belangrijker: ze was weer bij ons, waar ze hoorde te zijn.”

Altijd samen

Floor Minne

“Mijn vrouw zo zien, valt enorm zwaar; het is hartverscheurend zelfs. Ik ben ervan overtuigd dat zij niets aan het overlijden van Inge* kan doen, maar maak haar dat maar wijs. De week dat Inge* bij ons was, heeft ze geweldig gezorgd, maar dat is nooit voldoende voor haar. (...)

Het frustrleert soms behoorlijk als ik haar niet uit de put kan halen.

Ik zeg weliswaar bemoedigende woorden, maar zinnen als “Het komt wel goed,” slaan nergens op:

Het komt niet goed, Inge* komt nooit meer terug,” krijg ik dan als replek. Daar is bijzonder weinig tegen in te brengen.

Ik hoop haar te helpen door er voor haar te zijn wanneer ze het nodig heeft, door manieren te vinden om haar te helpen (...) Ik moet echter ook steeds op mijzelf letten. Hoe egoïstisch ook, ik heb verdriet en daar moet ik ruimte voor nemen. Daarnaast kan ik niet meer steunen als ik zelf geen energie meer heb. Het blijft voor mij constant een evenwicht zoeken, maar veel praten met elkaar en oprecht in elkaars liefde geloven helpt enorm”

Vreugde en..verdriet, samen in een jasje

Milanda Stalman-Houben

“Ik heb Axel* afscheid laten nemen van zijn ongeboren broertje. De uitvaartonderneming heeft hem tegen mijn buik aan gelegd zodat ze elkaar nog konden voelen. In mijn buik was het héél onrustig, maar ik vond dat ik dit moest doen voor later. Dit afscheid hebben we voor kleine broer Steef vastgelegd op film.

Het meest verwarrende was het gevoel van het leven in mijn buik en het vasthouden van het koude handje van Axel*.

Leven en dood, zo dicht bij elkaar. Ik dacht: ‘Zeg me dat het niet waar is en dat ik heb gedroomd.’”

Voor Nick

Astrid Muijlwijk-de Blok

“Twee maanden na jouw overlijden en geboorte is het medeleven grotendeels weggeëbd. Diverse mensen om ons heen vallen weg, maar gelukkig zijn er ook lieve mensen die er voor ons zijn.

De wereld draait gewoon door en baby's komen levend ter wereld, terwijl jij dood bent. Jasmijn vindt bewegende en huilende baby's eng en blijft bij ze uit de buurt.

Pas een paar maanden na jouw geboorte begint ze langzaam wat nieuwsgierig te worden. Mama blijft dit moeilijk vinden. Elke zwangerschap en geboorte benadrukt jouw dood. Waar is de pauzeknop? Ons leven is voor altijd voor een deel stil komen te staan...

Maanden na je geboorte voelt mama je nog in haar buik bewegen.

Op sommige momenten voelt het alsof mama in een soapserie acteert; alsof mama 'even' haar dikke buik heeft afgezet. Alsof jouw zwangerschap een 'droom' was.

Een scala aan gevoelens passeert in willekeurige volgorde de revue: incompleet-zijn, wanhoop, frustratie, verdriet, onmacht, boosheid, chaos in mama's hoofd en lichaam, radeloosheid. Mama is 'in de steek gelaten' door haar eigen lichaam.”

Noa

Martine van der Heide

Ondertussen
voel ik haar
eerste schopjes.
Net alsof ze me
wil zeggen dat
ik vertrouwen in
haar moet
houden.

“Een naar voorgevoel heb ik sinds deze dag. Ik ben bang dat ons meisje te vroeg zal komen. Dit kan toch niet goed gaan. Met mijn klas heb ik het over leuke meisjesnamen. De meeste namen die ik hoor, zijn niet echt onze favoriete namen, totdat een meisje uit de klas zegt dat ze Noa een prachtige naam vindt.

Noa, prachtig, denk ik. Mijn vriend en ik hebben al een andere naam gekozen, maar ik neem mijzelf voor dat wanneer ons meisje het niet haalt ze de naam Noa krijgt. Ik vertel het tegen niemand. Zelfs niet tegen mijn vriend. Ik wil vooral niet hardop uitspreken dat ik dit nare voorgevoel heb.

Vertrouwen in haar heb ik zeker, maar mijn lichaam laat me keer op keer in de steek en het vertrouwen in mijn lichaam is dus weg.”

Calliste

Simone Glas

“Ik was erg bang voor wat nog zou gaan komen. ‘Hoe lang was ons meisje al overleden, hoe zou ze er uitzien?’

Wanneer had ik haar nu eigenlijk voor het laatst gevoeld? Waarom zijn we toch over de veertig weken grens gegaan, waar we beiden een slecht gevoel over hadden? Wat was er gebeurd, waarom is ze overleden? Zou ze een afwijking hebben? Zou ze mooi zijn of misvormd?’

Ik was bang dat ze er heel eng uit zou zien. Het liefste zou ik haar gewoon in mijn buik houden, veilig bij mij.
(...)

Ons meisje werd om negentien minuten over vier geboren. Een heel mooi meisje, met alles erop en eraan, zelfs een ‘gezonde’ kleur. Ze leek sprekend op haar zus Cybele.

Hetzelfde mooie ronde bolletje, kleine krullende rozige haartjes, een lief wipneusje en een kuiltje in de kin. Natuurlijk hoop je op een huiltje.”

Je hoopt stiekem dat iedereen het mis had. Maar helaas, het was stil en bleef stil... doodstil.

Liever bij mij... vertelt het verhaal van drieëndertig ouders en paren die een kindje, soms meerdere kindjes, hebben verloren tijdens of na de zwangerschap. Zij namen daarmee niet alleen afscheid van hun baby, maar ook van alle dromen en wensen die zij voor hem of haar in gedachten hadden. Sommigen van hen stonden voor de loodzware keuze de zwangerschap af te breken, anderen werden plots geconfronteerd met een stille echo. Er zijn ouders die hun baby dagen na de bevalling moesten laten gaan, maar ook papa's en mama's die een ouder kindje plots verloren. Hun verhalen zijn zo divers. De manier om met rouw om te gaan uniek, net als de gevoelens rondom het verlies, en toch delen zij hun gemis. Het verdriet om een kindje dat er niet meer is, ongeacht hoe oud of jong. *Liever bij mij...* is in het leven geroepen als plek van herkenning en erkenning voor lotgenoten, maar ook als handreiking aan de omgeving en betrokken zorgverleners.

*Ik dekte je zachtjes toe
voor de allerlaatste keer
En ik brak, want ik wist
dit doe ik nu nooit meer.
De tijd wist te verzachten
In mijn hart ben je erbij,
en toch, het blijft
in mijn gedachten:
Ik had je liever bij mij...*

www.kusjeindewind.com

Uitgegeven door Tekst & Inzicht